

SAKI
VUĽ
V CHRYZANTÉMÁCH

Pistorius & Olšanská

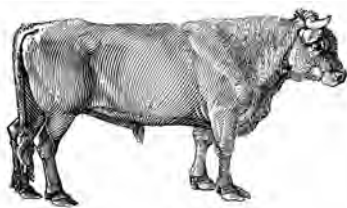
Příbram 2015

Tato publikace byla připravena na půdě Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze: překlady vytvořili posluchači semináře *Translating Saki* uspořádaného Ústavem translatologie a redakční a vydavatelskou přípravu provedli posluchači semináře *Nakladatelská praxe* v Ústavu české literatury a komparatistiky.

Kniha byla vydána díky prostředkům stipendijního fondu
Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze.

Translation © Marie Binderová, Anna Fazekašová, Tereza Frantová, Adéla Havlíčková, Hana Hlaváčková, Helena Hradilová, Zuzana Hřebcová, Zdeněk Huml, Sabina Chládková, Vít Jakeš, Markéta Jirkovská, Nela Knapová, Adéla Králová, Viktorie Lexová, Jakub Marek, Jitka Mlčochová, Adam Steinz, Marie Šmilauerová, Anna Štädlerová, Jan Tichý, Eva Ullrichová, Adéla Urbanová, Tereza Vlášková, Michaela Zelingrová, Šárka Zouzalíková
Afterword © Daniel Dolenský, 2015
Editor © Daniel Dolenský, 2015
Typography © Pavel Cindr, 2015

ISBN 978-80-87855-30-0

Vůl v chryzantémách

Theofil Eshley byl profesí umělec, nátlakem okolí malíř dobytka. Byla by ale chyba předpokládat, že žil někde na ranči nebo mléčné farmě, v prostředí prostoupeném rohy a kopyty, stoličkami pro dojičky a cejchovacím náčiním. Měl domek v zelené vilové čtvrti, která jen stěží unikla pohrdavému označení předměstí. Vedle jeho zahrady se rozkládala nevelká malebná louka, na níž podnikavý soused pásl nevelké malebné krávy normandského plemene. Za letního poledne stávaly krávy po kolena ve vysoké luční trávě ve stínu několika ořešáků a na jejich srst, hladkou jako myši kožíšek, kreslilo sluneční světlo barevné skvrny. Eshleyho to inspirovalo k namalování rozkošného obrazu dvou pokojně odpočívajících dojnic obklopených ořešáky, luční travou a prosvítajícím slunečním světlem a Královská akademie toto dílo zasluženě vystavila na své letní výstavě. Královská akademie podporuje u svých dětí spořádané, metodické návyky. Eshley namaloval zdařilý a úspěšný obraz dobytka malebně podřimujícího pod ořešáky, a jak začal, tak také nutně musel pokračovat. Po jeho „Poledním poklidu“, studii dvou šedavých krav pod ořešákem, přišlo „Útočiště o polednách“, studie ořešáku nad dvěma šedavými kravami. Po nich následovaly „Kde ovádi přestávají štípat“, „Stinný úkryt“ a „Sen v zemi mléka“, všechno studie šedavých krav a ořešáků. Jeho dva pokusy vymanit se z vlastní tradice naprosto propadly – „Hrdličky vyplašené krahujcem“ a „Vlci na římské Campagni“ se mu do ateliéru vrátily coby odporné hereze a Eshley získal zpět svou pověst i přízeň veřejnosti „Stinným koutem, kde dojnice pokojně sní“.

Jednoho pěkného, pozdně podzimního odpoledne zrovna dokončoval jakousi studii lučních travin, když na dveře ateliéru zaútočila ráznými, hlučnými údery jeho sousedka, Adéla Pingsfordová.

„Mám na zahradě vola,“ oznámila mu jako odůvodnění, proč k němu tak divoce vtrhla.

„Vola,“ řekl Eshley nepřítomně a poněkud přihloupě, „jakého vola?“

„Jak mám vědět, co je zač,“ odsekla dáma. „Vůl obecný nebo zahradni, co já vím. Právě to ,zahradni‘ mi trochu vadí. Zrovna jsme zahradu zazimovali a vůl, který se po ní volně potuluje, jí nepůjde k duhu. Krom toho mi právě rozkvétají chryzantémy.“

„Jak se vám na zahradu dostal?“ zeptal se Eshley.

„Předpokládám, že vešel brankou,“ řekla sousedka netrpělivě. „Zeď přelézt nemohl a nezdá se mi, že by ho sem někdo shodil z aeroplánu jako reklamu na hovězí bujón. Naléhavou otázkou teď ale není, jak se dostal dovnitř, nýbrž jak ho dostat ven.“

„Neodešel by sám?“ navrhl Eshley.

„Kdyby toužil odejít,“ odpověděla Adéla Pingsfordová poněkud rozčileně, „nepřišla bych si sem s vámi o tom povídat. Jsem na to prakticky úplně sama – služebná má dnes odpoledne volno a kuchařka leží se záchvatem migrény. A zdá se, že všechno, co jsem se o odstraňování velkých volů z malých zahrad naučila ve škole nebo v pozdějším životě, se mi jaksi vykouřilo z hlavy. Jediné, na co jsem dokázala přijít, bylo, že bydlíte nedaleko a jste malíř dobytka, pravděpodobně více či méně obeznámený s objekty svého uměleckého zájmu, a že byste mi tedy mohl být alespoň trochu nápomocný. Možná jsem se spletla.“

„Jistě, maluji dojně krávy,“ připustil Eshley, „ale netroufl bych si tvrdit, že mám sebemenší zkušenosti s naháněním zatoulaných volů. Viděl jsem to párkrát v kině, samozřejmě, ale tam měli vždycky koně a plno dalšího vybavení. Mimoto člověk nikdy neví, kolik z toho je jen jako.“

Adéla Pingsfordová neodpověděla a odvedla jej do své zahrady. Normálně byla poměrně velká, ale v porovnání s volem vypadala

značně menší. Bylo to obrovské a strakaté zvíře s narudlou srstí na hlavě a plecích, která na bocích a zadních nohách přecházela v špinavě bílou. Měl střapaté uši a velké, krví podlité oči. Rozkošným jalovičkám v ohradě, které Eshley maloval, se podobal asi stejně jako náčelník kurdského kmene nomádů japonské gejšy. Když Eshley studoval zjev a chování zvířete, držel se velmi blízko branky. Adéla Pingsfordová nadále mlčela.

„Žere chryzantému,“ poznamenal nakonec Eshley, když už bylo ticho neúnosné.

„Jak jen jste všímavý!“ řekla Adéla kysele. „Vám vážně nic neunikne. Ve skutečnosti už má těch chryzantém v hubě šest.“

Začínalo být nezbytně nutné jednat. Eshley udělal krok nebo dva směrem k zvířeti, zatleskal a vydal několik zvuků typu „huš“ a „kšá“. Pokud je vůl slyšel, nedal to na sobě nijak znát.

„Jestli se mi do zahrady někdy zatoulají slepice, rozhodně pro vás pošlu, abyste je vyhnal,“ ozvala se Adéla. „To ,kšá‘ vám jde výborně. Ale nechtěl byste zatím zkusit vyhnat toho vola? To, co právě začal žvýkat, je Mademoiselle Louise Bichot,“ dodala s ledovým klidem, zatímco oranžový květ mizel v obrovské přežvykující tlamě.

„Když jste mi tak ochotně představila druhy chryzantém,“ řekl Eshley, „rád vám povím, že tohle je vůl ayrshirský.“

Ledový klid zmizel – Adéla Pingsfordová užila takových slov, že malíř instinktivně popošel o několik kroků blíže k volovi. Sebral podpěrnou tyčku od hrachu a s jistou dávkou odhodlání s ní mrštil směrem k strakatým bokům zvířete. Proces drcení Mademoiselle Louise Bichot na salát byl pozastaven na delší chvíli, během níž vůl soustředěně a tázavě zíral na vrhače tyčky. Adéla hleděla se stejnou soustředěností a znatelnějším nepřátelstvím tímž směrem. Protože zvíře ani nesklonilo hlavu, ani nezadupalo kopyty, Eshley se odhodlal zopakovat oštěpařské cvičení s další tyčkou od hrachu. Zdálo se, že volovi konečně došlo, že bude muset jít. Naposled si spěšně uškubnul trochu zeleně ze záhonu, kde bývaly chryzantémy, a svižně se vydal přes zahradu. Eshley se za ním rozběhl, aby jej nasměroval k brance, avšak podařilo se mu jen popohnat jej k těžkopádnému klusu.

S nádechem nejistoty, ale bez většího váhání vůl přeběhl úzký pruh trávníku, jenž se optimisticky označoval jako kriketové hřiště, a protlačil se otevřeným francouzským oknem do přijímacího pokoje. V místnosti byly rozestavěny vázy s chryzantémami i dalšími podzimmními květinami a zvíře se jalo pokračovat ve své okusovací činnosti. Eshley měl však přece jenom dojem, že se v krvi podlitých očích začal objevovat pohled pronásledované kořisti – pohled, který bylo lépe nebrat na lehkou váhu. Dalších pokusů vměšovat se do vola výběru prostředí se tedy vzdal.

„Pane Eshley,“ řekla Adéla chvějícím se hlasem, „požádala jsem vás, abyste to zvíře dostal z mé zahrady, nikoliv do mého domu. Pokud už ho tu mít musím, dala bych před přijímacím pokojem přednost zahradě.“

„Nahánění dobytka není zrovna má parketa,“ řekl Eshley, „pokud si vzpomínám, řekl jsem vám to hned zkraje.“ „Přesně tak,“ odsekla dáma, „vám jde akorát tak malovat hezoučké obrázky hezoučkových kraviček. Nechtěl byste si rovnou udělat pěknou skicu toho vola, jak se zabydluje v mém přijímacím pokoji?“

Zdálo se, že tohle byla ta poslední kapka – Eshley se otočil a vydal se pryč.

„Kam jdete?“ zaječela Adéla.

„Donesu si náčiní,“ zněla odpověď.

„Náčiní? Laso vám tu používat nedovolím! Kdybyste s ním začal zápasit, poničíte mi pokoj!“

Umělec přesto odpochoval pryč. Za pár minut se vrátil a táhl malířský stojan, stoličku, barvy a štětce.

„Chcete mi říct, že si tu budete klidně sedět a malovat tu bestii, zatímco mi ničí přijímací pokoj?“ zalapala Adéla po dechu.

„Sama jste to navrhla,“ opáčil Eshley a umístil plátno na stojan.

„Zakazuji to, rozhodně to zakazuji!“ vybuchla Adéla.

„Nevidím důvod, proč byste měla mít právo o tom rozhodovat,“ řekl malíř. „Stěží můžete tvrdit, že je ten vůl váš, ačkoliv jste ho našla.“

„Nejspíš jste zapomněl, že je v mém přijímacím pokoji a žere mé květiny,“ odsekla dáma rozzuřeně.

„A vy jste nejspíš zapomněla, že kuchařka má migrénu,“ odpověděl Eshley. „Možná zrovna začala upadat do úlevného spánku a váš křik ji vzbudí. Ohled na druhé by měl být pro lidi našeho postavení hlavní zásadou.“

„Ten chlap zešlel!“ zvolala Adéla tragickým hlasem. Vzápětí to však vypadalo, že zešlel ona sama. Vůl dojedl květiny ve váze i přebal romáнку Israel Kalisch a zdálo se, že zvažuje odchod ze svého značně stísněného stanoviště. Eshley si povšiml jeho neklidu a pohotově mu hodil několik hrstí popínavého psího vína jako úplatek za další sezení.

„Nevím, jak bylo přesně to biblické přísloví,“ poznamenal. „Nějak jako ‚Lepší jest talíř salátu než vykrmený vůl tam, kde vládne nenávisť. Zdá se, že tu na tohle přísloví máme všechny potřebné ingredience.“

„Půjdu do veřejné knihovny a řeknu jim, aby zavolali policii,“ oznámila Adéla a se slyšitelným rozzuřením odkráčela.

O chvíli později vůl nejspíše pojal podezření, že jej kdesi doma v kravíně čekají otruby a nasekaná kapusta, nanejvýš opatrně vyšel z přijímacího pokoje, vrhl vážný a zkoumavý pohled na člověka, který už jej přestal obtěžovat a házet po něm tyčky od hrachu, a pak těžkopádným, ale svižným klusem vyběhl ze zahrady. Eshley si sbalil náčiní a následoval volova příkladu – vila Skřivanka tak byla ponechána kuchařce a migréně.

Tato příhoda byla zásadním mezníkem v Eshleyho umělecké kariéře. Jeho nevšední obraz „Vůl v přijímacím pokoji, pozdní podzim“ byl jednou z hlavních senzací a úspěchů pařížského salonu, a když byl později vystavován v Mnichově, koupila jej navzdory horlivému přihazování tří firem vyrábějících bujón bavorská vláda. Od té doby měl umělec nepřetržitý úspěch zajištěn a o dva roky později Královská akademie s vděkem poskytla význačné výstavní místo jeho velkému plátnu „Berberské opice ničí budoár“.

Eshley daroval Adéle Pingsfordové nový výtisk Israela Kalische a dva pěkně kvetoucí exempláře Madame André Blusset, ale k žádnému skutečnému usmíření už mezi nimi nikdy nedošlo.

Mlčenlivost lady Anne

Egbert vstoupil do prostorného, tlumeně osvětleného salonu jako někdo, kdo si není jist, zda vstupuje do kláštera nebo do továrny na výbušniny, a je tak připraven na obě eventuality. Menší manželská hádka, rozpoutaná u oběda, ještě nebyla dobojována do úplného konce a otázkou bylo, jestli lady Anne hodlá upustit od nepřátelských akcí, či v nich pokračovat. Strnule seděla v křesle u čajového stolku a ani cvikr nepomohl Egbertovi v šeru prosincového odpoledne rozluštit výraz její tváře.

K prolomení případných ledů pronesl poznámku o pošmourném svátečním světle. Byli zvyklí, že pozdně podzimní nebo zimní světlo jeden z nich vždy mezi půl pátou a šestou okomentoval; byla to součást jejich manželského soužití. Žádná odezva nebyla očekávána a ani tentokrát nepřišla.

Don Tarquinio ležel natažený na perském koberci, vyhříval se před krbem a vyzařovala z něj blažená lhostejnost vůči případnému špatnému rozpoložení lady Anne. Kocourův rodokmen byl čistě perský stejně jako koberec, na kterém ležel, a jeho kožich velkolepě ohlašoval příchod zimy. Donem Tarquiniem jej pokřtil jejich sluha, který měl slabost pro renesanci. Být to na nich, Egbert a lady Anne by mu říkali Chlupáč, ale nijak na tom netrvali.

Egbert si nalil trochu čaje. Nevypadalo to, že lady Anne v prolamování ticha převezme iniciativu, takže se připravil na další ledoborecké snahy.

„Moje poznámka u oběda byla čistě akademického rázu,“ začal, „připadá mi, že jí přikládáš příliš osobní význam.“

Lady Anne setrvala za obrannou hradbou mlčení. Ticho vyplnil pouze kanárek, který zazpíval nářev z Ifigénie na Tauridě. Egbert ho poznal okamžitě, neboť to bylo to jediné, co kanárek zpíval, což o něm bylo známo už při koupi. Oba by však dali přednost něčemu z Netopýra. V otázkách vkusu se shodovali. Na umění oceňovali přímou a jednoznačnou, oslovovaly je například obrazy vyprávějí

vlastní příběh za vydatné pomoci jasného názvu. Tak třeba vyobrazení válečného koně bez jezdce a s poničeným postrojem, který klopýtá přes dvůr plný bledých, omdlévajících žen, nesoucí název Špatné zprávy, zcela jednomyslně interpretovali jako výjev nějakého vojenského neúspěchu. Chápali, co se tím malíř snažil sdělit, a byli i ochotni to přátelům mdlejšího rozumu vysvětlit.

Ticho pokračovalo. Bylo pravidlem, že lady Anne svou nespokojenost dávala důrazně a hlasitě najevo po čtyřech minutách úvodního mlčení. Egbert uchopil džbánek s mlékem a nalil z něj trochu do misky Dona Tarquinia, ale miska už byla plná až po okraj a mléko nevzhledně přeteklo. Don Tarquinio tomu přihlížel s překvapeným zájmem, který přešel v okázalou netečnost, když ho Egbert pobídl, aby přišel a rozlité mléko vypil. Don Tarquinio byl připraven hrát v životě mnoho rolí, ale role vysavače mezi nimi nebyla.

„Nemyslíš, že se chováme trochu pošetile?“ zeptal se Egbert zvesela.

Co si myslí, nedala lady Anne nijak najevo. „Troufám si říct, že chyba byla částečně na mé straně,“ pokračoval Egbert už méně vesele. „Jsem totiž jenom člověk. Vypadá to, že zapomínáš, že jsem jenom člověk.“

Na tomto argumentu trval, jako by existovaly nepodložené domněnky, že je ve skutečnosti satyr s kozlími končetinami místo lidských.

Kanárek pokračoval se svým nápěvem z Ifigénie na Tauridě a Egbert začal pociťovat sklíčenost. Lady Anne se čaje ani nedotkla. Možná jí nebylo dobře. Ale když se lady Anne necítila dobře, zpravidla neváhala a ostatní o tom podrobně informovala. „Nikdo neví, jaké mám trápení se žaludkem,“ pronášela s oblibou; ale pokud by to někdo nevěděl, muselo to být tím, že špatně slyšel, protože množství informací, které lady Anne o tomto tématu poskytovala, by vydalo na celou monografii.

Zjevně za tím muselo být něco jiného.

Egbert si začínal myslet, že se stal obětí nespravedlivého zacházení, takže začal s ústupky.

„Řekl bych,“ poznamenal a snažil se přiblížit ke krbu co nejbliže, kam až ho byl Don Tarquinio ochoten pustit, „že z toho můžeme vinit mě. Pokud se tím věci obrátí k lepšímu, jsem ochoten se zavázat, že povedu lepší život.“

Neuměl si příliš představit, jak by to asi tak mohl udělat. Ve středním věku na něj pokušení přicházela jen pramálo, váhavá a nesmělá jako opomíjený kuchtík, který si v únoru přijde pro vánoční výslužku s tím, že v prosinci žádnou nedostal. Nepodléhal jim, stejně jako ho nikdy nelákala koupě nožů na ryby a kožešinových boa, které se neustále objevovaly v inzerátech dam v hmotné nouzi. Ale i tak bylo v tomto nevyžádaném popření možných skrytých běsů cosi velkolepého.

Na lady Anne to však podle všeho nijak nezapůsobilo.

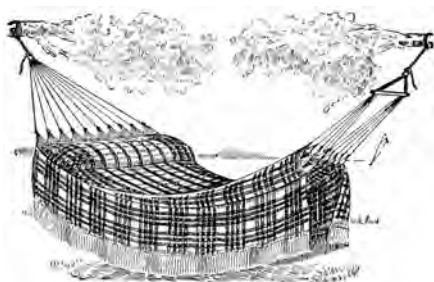
Egbert se na ni přes brýle nervózně podíval. Vyjít z hádky jako poražený pro něj nebylo nic nového. Ovšem vyjít jako poražený z monologu bylo ponižující novum.

„Půjdu se převléct k večeri,“ oznámil hlasem, o němž doufal, že v něm zazní určitá přísnost.

U dveří ho poslední vlna slabosti donutila se k lady Anne ještě jednou obrátit.

„Nechováme se tady opravdu hloupě?“

„Pitomec,“ pomyslel si Don Tarquinio, když se za Egbertem zavřely dveře. Potom na svých sametových packách lehce vyskočil na polici s knihami pod kanárkovou klecí. Mohlo se zdát, že je to poprvé, co kanárkovu přítomnost zaznamenal, ale ve skutečnosti s uvědomělou precizností vykonával dlouho promyšlený plán. Kanárek, který se považoval tak trochu za despota, se najednou smrštil na třetinu své velikosti; následně začal bezmocně plácát křídly a pronikavě pípat. Stál dvacet sedm šilinků bez klece, ale lady Anne se nepokusila nijak zasáhnout. Byla už dvě hodiny po smrti.

Svátek Nemesis

„Ještě štěstí, že slavit Valentýna vyšlo z módy,“ pravila paní Thackemburyová. „Vánoce, Nový rok, Velikonoce a všechny ty narozeniny bohatě stačí. Tuhle mě napadlo poslat k Vánocům každé své přítelkyni prostě kytky, ale kdepak bych z toho vyvázla tak snadno! Gertruda má jedenáct skleníků a nejméně třicet zahradníků, takže dávat jí květiny by bylo absurdní. A Milly si tehdy zrovinka otevřela květinářství. Přece nebudu nosit dříví do lesa. Ta hrůza, že nemám dárky pro Gertrudu a Milly! A navíc zrovna když jsem si říkala, že už to mám elegantně z krku. Celé Vánoce mi to tenkrát otrávil. Pak snad aby člověk ještě četl ty k smrti nudné děkovné dopisy: Děkuji Ti srdečně za krásné květiny. Ani nevíš, jak mě potěšilo, že sis na mě vzpomněla. Pochopitelně že jsem si ‚vzpomněla‘, když jsem si je vypsala na seznam lidí, které nesmím vynechat. Zkrátka kdybych měla spoléhat na svou paměť, zapomněla bych na ně jako na vlastní smrt.“

„Potíž je v tom,“ odvětil Clovis, „jak všechny tyhle dotěrné svátky umíněně ignorují lidskou přirozenost. Člověk je bytost dvou tváří a cokoliv, co nebere v potaz tu odvrácenou, působí uměle a mrtvě. O Vánocích a na Nový rok jednomu nezbude, než se připojit k všeobecnému hlásání dobré vůle a lásky k bližnímu. Pak se snadno stane, že srdečně přeješ všechno dobré do nového roku někomu, s kým bys za normálních okolností nezašla ani na oběd, ledaže by ti na poslední

chvíli někdo odřekl. Když jdeš na Silvestra někam oslavovat, máš právo i povinnost chytnout se za ruce s docela cizími lidmi a zpívat s nimi Valčík na rozloučenou, i když jsi je nikdy předtím neviděla a nikdy je už vidět nechceš. S onou druhou stránkou se naproti tomu vůbec nepočítá.“

„S jakou druhou stránkou?“ zajímala se paní Thackenburyová.

„Zkrátka není ponechán žádný prostor pro vyjádření svých pocitů vůči lidem, kterými vyloženě opovrhuješ. To vidím jako palčivý problém naší moderní civilizace. Jen si představ, jak radostně občerstvující by bylo vyhradit den, kdy bychom si vespolek připomínali příkoří, která nám druzí způsobili, a vyřizovali si s nimi účty. Lidé by si svědomitě vedli seznamy všech, kterým v žádném případě nelze odpustit, a v ten den by si je jméno po jménu odškrtávali a s vervou se mstili jeden druhému. Vzpomínám si, že na internátní škole jsme měli den, myslím každé pondělí před koncem pololetí to bylo, který byl věnován podobnému urovnávání vzájemných rozepří. Tehdy jsme něco takového ovšem ještě neuměli docenit, nakonec kterýkoliv jiný den školy se k tomu účelu hodil stejně dobře. Každopádně smět potrápít nějakého toho prvňáčka za to, že si před pár týdny dovoloval, jednomu kápl do noty a poslední pondělí před prázdninami nikoho ani nenapadlo bránit kluka, který pro svou drzost už za uši jednou dostal. Francouzi tomuhle říkají rekonstrukce zločinu.“

„Výstižnější by bylo rekonstrukce trestu, ne?“ prohlásila paní Thackenburyová. „Ale na tom nesejde. A proč tu vlastně vzpomínáš na nějaké vaše klukoviny, když je jasné, že podobný primitivní systém pomsty bohužel v civilizované společnosti dospělých lidí nemá místo. Třebaže jsme ze svých neřestí nevyrostli, očekává se, že je dokážeme udržet jak se patří zkrátka.“

„Samozřejmě by se to muselo dít nenápadně a ve vši slušnosti,“ odušil Clovis. „Kouzlo bych spatřoval zejména v tom, že lidé by to dělali s chutí, a ne jen aby to už bylo odbyto. Vem si, jak to chodí. Řekneš si: Webleyovým musím k Vánocům pořídit nějakou pozornost, vždyť se tak mile starali o Bertíka, když byl u nich v Bournemouthu. Pošleš jim tedy kalendář, načež se Webley celý první týden

po Vánocích den co den Webleyové ptá, jestli ti za ten kalendář, který jsi jim poslala, nezapomněla poděkovat. A teď lidštější varianta. Říkáš si: Příští čtvrtek je svátek Nemesis. Jak bych jen zatopila svým nesnesitelným sousedům, co tehdy tolik vyváděli, když náš Ping Yang pokoušel jejich benjamínka? A v onen den ráno vstáváš za kuropění, ležeš přes plot a vyzbrojená zlověstnými rycími vidlemi míříš k jejich tenisovému kurtu hledat lanýže, samozřejmě v místě, kde na kurt není vidět přes vavřínové keře. Lopotíš se a po lanýžích ani památky, ale tvá duše nalézá mír, který by v rozdávání dáreků, ať už bys je nakoupila v jakémkoliv množství, hledala marně.“

„To nepřipadá v úvahu,“ protestovala paní Thackenburyová, ale její protest nezněl zcela přesvědčivě. „Tak hluboko bych nikdy neklesla.“

„Nijak hluboko bys klesat nemusela. Pokaždé jen pár palců,“ nevinně utrousil Clovis. „S dobrými rycími vidlemi bys za deset minut odvedla pěkný kus práce. Nejlépe aby díry vypadaly jako od krtek. Náležitě dělný krtek umí nadělat pěknou spoušť. Anebo od jezevce, co neměl času nazbyt.“

„A co kdyby se dovtípili,“ namítala paní Thackenburyová.

„Jistěže by se dovtípili,“ rozzářil se Clovis. „To by teprve bylo to pravé zadostiučinění. Na Vánoce si přece také přeješ, aby lidé věděli, které dárky a přáníčka dostali od tebe. Vše by se samozřejmě zjednodušilo, kdybys s osobou, jež je předmětem tvé nenávisti, navenek udržovala přátelské vztahy. Například ta nenažraná Agnes Blaiková. Ta na nic jiného než na žvanec ani nemyslí. Jak snadné by bylo vyvést ji do lesíka na piknik s přáteli a chvilku před obědem se jí ztratit. Než byste se znova našli, bylo by jídlo do posledního drobků pryč.“

„Setrást Agnes Blaikovou ve chvíli, kdy se schyluje k obědu, to by byl nelehký úkol i pro výjimečně nadaného pleticháře. Popravdě si myslím, že by to bylo zhora nemožné.“

„Anebo všechny své nenáviděné přátele zavést na lesní mýtinu a tam jim oznámit, že hostina se nekoná. Vymluvit se třeba na služby, že se s jídlem omylem vydaly na druhý konec lesa.“

„Hotová noční můra,“ hlesla paní Thackenburyová.

„Jak pro koho,“ pokračoval Clovis. „Tobě by v žaludku nekručelo, kdepak, před odchodem by sis dopřála, co hrdlo ráčí. Zato bys to mohla celé ještě vylepšit tím, že by ses jala do všech podrobností líčit, jaké lahůdky byly na piknik připraveny: smetanový humr Newburg, plněná vejce s majonézou, curry servírované na ohřívacím tácu, aby bylo tak akorát teplé... Ještě zdaleka bys nebyla u výběru vín a Agnes Blaikové by se podlamovala kolena. Než by se ti nádivové konečně rozloučili s nadějí, že se oběd objeví, mohla bys je navést, aby si pro ukrácení dlouhé chvíle zahráli nějakou hloupou hru, například Na banket u pana starosty, jak si každý myslí název nějakého jídla, a když to jídlo někdo jiný řekne, musí ten první udělat něco, čím se – pro pobavení ostatních a v rámci společenské zábavy – znemožní. V našem případě nejspíš propuknout v pláč. Božské!“

Paní Thackenburyová chvíli mlčela. Nejspíš si v hlavě sestavovala seznam lidí, které by pozvala na svůj piknik paní z Nemanic. Po chvíli se zeptala: „Víš, ten protivný mladík Waldo Plubley, který věčně sama sebe tak rozmazluje – napadá tě něco, co by člověk mohl provést jemu?“ Zjevně si začínala uvědomovat, jaké by svátek Nemesis skýtal možnosti.

„Kdyby svátek Nemesis nabyl všeobecné vážnosti,“ prohlásil Clovis, „slavit s Waldem by si přál kdekdo, takže by sis mladého pána musela zamluvit týdný předem, ale dokonce ani pak by nebylo vyhráno. Mohl by dostat strach, že ho ofoukne. Jeden dva mráčky na obloze, a jeho opatrnost by mu nedovolila vystrčit velectěný nos. Bylo by ovšem veselé vylákat ho do sadu a uložit do houpací sítě zrovna tam, kde si vosy každé léto staví hnízdo. Pohodlná houpací síť v teplém odpoledni by přišla náramně vhod jeho lenošivým choutkám, a až by ho pomaličku přemáhal spánek, zažehla by se zápalná raketa, hodila by se na hnízdo, vosy by se vyrojily ven a nadšeně se nahruly na tlustocha Waldu. Když má jeden naspěch, vyhrabat se z houpací sítě je docela výkon.“

„Vždyť by ho mohly ubodat,“ vzmohla se k odporu paní Thackenburyová.

„Waldo je zrovna člověk, kterému by smrt náramně prospěla,“ poznamenal Clovis. „Ale kdybys nechtěla jít až tak daleko, stačilo by mít po ruce trochu vlhké slámy a podpálit ji pod síť spolu s raketou. Kouř by udržel vosy dál, ovšem až na pár nejmilitantnějších, a pokud by Waldo zůstával pod jeho dusivou ochranou, vyvázl by z toho bez následků. Když by bylo po všem, mohl by být – řádně vyuzený a místy napuchlý, přesto však stále k rozeznání – navrácen své matce.“

„Do konce života by mě nenáviděla,“ zachvěla se paní Thackemburyová.

„O jedno vánoční přání méně,“ usmál se Clovis.